

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΟΝΕΙΡΟ

Σου έλαξε ψα χροστό θρονί σάν τής Αύγης τίν "Ηλιο
Κι' όλο τό Νού μου άπερνάτο σου έχρισα βραδίλειο,
Και τήν καρδιά μου παλάδα σου, γιά σέ μόνο νά πάλλη
Με τός παλμούς της πρότ' αχρούς στανέγγιχτά σου κίλλη ..

Και τής ψυχής μου τήν πνοή, τήν του ξεφύρου άερί,
'Στόν ύπνο σου άνάλαφες δροσούλες νά σου φέρι
Κ' ένα όνειρό μου άκούμητο, γιά νά γλυκοκαλύξη
Τού Παθού τή γητέματ' αττί: κλίνης σου τό πλάι.

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΝΟΥΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΤΗΣ

— «Δώσε μου κούτ'ή τή φυλλάδα,
Θέλω νά τή διαβάσω γιατί μου
είπαν πως μέ βρίζει κι' όταν
μέ βρίζουν δέν έννοώ νά τός
πληρώνω ούτε μέ 50 λεπτά».
(Κουβέντα σένα γιαφέιο)

— Και μου έλεγεσ λοιπόν γιά τή Σερενιάτα του
Σουμπέρτ—Αίστ' πως άπ' τή δάχτυλα του Φρίντεν-
ταλ ξεχνότανε μία λίμνη φεγγαροφωτισμένη που
μέσα της έπεφταν οι τόνοι όσων πετραδάκια, όσων
διαμάντια κι' άντηχ όσαν... ε;

Ναι, όσων διαμάντια έπεφταν οι τόνοι και
γεννοΐσαν χιλίους άλλους πειό βαθείς, πειό μυ-
στικότες.

— Τό φαντάζομαι .. όπως φαντάζομαι τί καθαρή
και τί κρουσταλλένια λίμνη θα ήταν όστε νά συμ-
γουν τέτοιες μεθυστικές λαμπρότητες.. που δέ
πισκαλόν νά πέσει νά λουστής στήν αλώνια νε-
ρο δροσιά .. Μα δέ πειό τόπο και πως νά τή φαντα-
στή κανείς αὐτή τή λίμνη;

— Γιατί τάχα νά τή φανταστή μόνο; γιατί νά
μην πεισθ'ότα δροσόνερα νά ζήσει, όπως πρέπει
νά ζή ένας άνθρωπος;

— "Ω! Θεέ μου! «Γιατί νά μην πέση σ'ά δροσό-
νερα! Ποῦ τί βλέπεις; ή είσαι και σ' άέρας και
ζής κάτω από τό λογοκοπάνισμα του γύρω σου!
Κακομύση! δέν βλέπεις τόν βούρκο και δέν μυρίζεις
τίς αναθυμιάσεις του και δέ νοιώθεις τό έδαφος νά
βουτιάξη σέ κάθε σου βήμα;

— Αυτό πειά και ποιός δέ τό ξέρει!

— Ναι, πράγματι και ποιός δέ τό ξέρει! Ακρι-
δός αυτό τό πιστεύω μέ άγριότητα και μ' άπελπι-
σία .. "Όλοι τό ξέρουμε όλοι συνδεόμεθα, και γι' αυτό
— δυστυχία μας! κανείς μας δέν τοζμῶ νά κάνη
τίποτε παραπάνω από μία φτυδιά κι' από ένα στρί-
ψιμο τής κεφαλής άπ' τό άλλο μέρος... Μπρός από
μία μαύρη σκιά δηλητηριασμένων σκυλών περ-
νοῦμε άπ' τήν άηδία φτίνομε, βουλόνομε τή μύτη
μας και γυρίζομε τό κεφάλι μας άπ' άλλου .. κι' άρ-
χίζομε νά κατηγοροῦμε τούς άρμοδίους, νά τούς
βρίζομεν άκόμη, νά τούς άπειλοῦμε μέ τή μαύρη

ψήφο μας—πράγμα που πάντοτε ξεχνόῦμε—κι' όλα
αὐτά τή στιγμή που είμαστε 'μείς και μονάχα 'μείς
οι άρμοδιοι... και τί; τό χειρότερο είνε που πι-
στεύουμε ή θέλουμε νά πιστεύ'ουμε πως μέ τά λό-
για μας κάτι κάνομε .. Αυτό είνε τό χειρότερο
'Αντί νά δέσουμε στοῦς ώμους μας τό τιμόνι του
κάβρου τής καθαριότητας και μόνοι μας μέ τό φτυδί
νά καθαρίζομε τόν τόπο από τή φοβία... μόνι
μας νά καθαρισθοῦμε, νά περάσομε, όπως πρέπει,
ζώα τέλεια σ'ό είδος των, γιά νά προετοιμασοῦμε
κάποιο δρόμον ελεύθερο σ'ά παιδιά μας,—"Ω! τή
παιδιά μας ποῦχονται!— έμεις φορτών'ουμε τό δικό
μας χυλί, τό δικό μας κακό σ'όν άλλο κι' ό άλλος
σ'όν άλλο κι' έτσι είμαστε άλληλοφοτωμένοι ψευ-
τάνθρωποι και υπεργήφανοι γιά τότο—γιά τό ότι:
'Εγώ ξέρω τά δικά σου και σ'ύ τά δικά μου, χωρίς
κανείς ν' αὐτοβλέπη τά δικά του—προσπαθοῦμε νά
σκέψομε όσο μπορούμε πειό πολί: ό ένας μέ τόν
άλλο, γιά νά μάς σκεπάση πειά ή επιφάνεια του
βούρκου και νά κινούνται τό πολί:—πολύ οι πλάτες
μας όπως τά σκουζίκια—... και γιά δαίτο όποι ε
μάς ζυγώνει μέ «άγαθή προαίρεσι» όποιος κλαίει γιά
τήν κατάστασί μας .. έμεις θεόσταδοι και καμπού-
ρηδες τόν βλέπομεν ως υδριστή και γεμάτοι από
αγαλλίασι γιατί είμαστε τόσον άξιοι όστε νά μάς
έθονοῦν (11) σκυρτάν' οι εαχοκοκκαλιές μας και βι-
θιζόμαστε πειό μέσα—μην ξεχνῶς: σ'ό βούρκο—γιά
νά γίνωμεν άξιότεροι! Γιά φαντάσου τί βούρκο ε προ-
πει νά ναι όστε νά μάς χωρήσ' άλλους .. 'Εντελώς ο-
λους!—Μήπως έξακολουθείς νά όνειρείσεσαι τή
λίμνη μέ τό δροσόνερα;

— "Ω! γιατί μου έξαφανίζεις τήν όνειρεμένη
μου λίμνη; που ξέρεις άν σ'ό βάθος—βάθος του βούρ-
κου δέ λάμψη σ'ά μάτια μας ή φεγγαροφωτισμένη
λίμνη;

— "Ω! Θεέ μου! ποιός σου τόπε πάλι αυτό;—
γιατί σ'ύ βέβαια δέ θα τό σκέφτηκες—Μία λίμνη
παιδι μου, δέν είνε μόνο γιά όσους.. πρέπει νά ναι
γιά όλους—και ξέρεις ότι έννοώ τίς πολλούς.—
Και ποτέ κάτω από τό μολυσμένο έδαφος δέ θα μπο-
ρέσης νά εξακρίθης τίποτε καθαρό, ένόςφ' αήθεις
σ'όν σκυλοκοπίασμένη ήρεμία τόν βούρκο — Και
τόρα πηγαίνε... πῆγε άπ' τό σπίτι μου γιά νά μπο-
ρέσης νά σκεψῶς μονάχος σου... χωρίς νά μ' έξης
μπροστά σου... μή ξεχνῶς τόν Αὐγουστό Καίσαρα
που είπε σ'όν καμποῦρη δικηγόρο: «Άλδα» Ναι,
Γάλδα, θα σε νοιθετώ με πως θα μπορέσω νά σε
φέρω σ'ό ίστωμα;

Πηγαίνε νά φτιάδης τήν καμποῦρα τής ψυ-
χῆς σου.

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Είς τας ημέρας μας οι άνθρωποι ζούν υπερβολικά
πολύ και σκέπτονται υπερβολικά όλίγον. Έχουν καλικά-
πονον και πείνουν υπερβολικήν μαζήν. Και διά τούτο γίνον-
ται ισχυροί επιπαισθητός όποιος δῆποτε και άν είνε ή τροφή
τήν όποιαν άπορροφούν. Έκείνος που λέγει τώρα: «Δέν
μου συνέβη τίποτε» θεωρείται γιά βλάκας.

**

Κάθε τέλος δέν είνε και ό σκοπός. Τό τέλος τής με-
λωδίας δέν είνε ό σκοπός της: άλλῃ, παρ' όλα ταῦτα, άν

ή μελωδία δέν φθάσῃ εἰς τό τέλος, δέν έφθασεν εἰς τόν σκο-
πόν της.—Σύμβολον.

**

"Όταν μία ιδέα αρχίζει νά ύψοῦται εἰς τόν όρίζοντα,
ή θερμοκρασία τής ψυχῆς είνε γενικάως πολύ ψυχρή. Μέ-
νον σιγῇ σιγῇ ή ιδέα εκτυλίσσει τήν θερμότητά της και
είνε μᾶλλον σφοδρή (τούτέστι παρῶς: τό μεγαλύτερόν της
άποτέλεσμα) όταν ή πεποιθήσις πῶς τήν ιδέαν όλιγοστεύει

ΦΡ ΝΕΣΙΤ

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΔΕΣ

"Η σκηνή μέσα σ'ό τραίνο τής Κηφισσίας.

Τρεις Σειρήνες, όπως θα έλεγαν ε μακαρίτης
Περσέχος, έκ των όποιων όμως οι δύο έχουν υπερβῇ
τήν νόμιμον των Σειρήνων ηλικίαν, έμιλούν, έμι-
λούν άδιακόπως, και εἰς τρεις ταυτοχρόνως γλώσσας,
Ρωμαίικα, Φραντζεζικα και Έγγλεζικα, περί του
καιρού, περί των όλοπρασίνων κάμπων, περί του
πάρκου τής Κηφισσίας και περί όλων των ζητημά-
των τής ημέρας... και τής νυκτός.

"Ομιλούν όμως τόσον χαριτωμένα και τας τρεις
γλώσσας, ώστε κάποιος άδιάκριτος συνεπιβάτης των
κάμνει τήν έξῆς περιεργότατην παρατήρησιν:

— Αὐτές οι κυρίες όταν μιλάνε Φραντζεζικα
νομίζεις πως είνε Έλληνίδες, όταν μιλοῦν Έγγλε-
ζικα τις παίρνεις γιά Φραντζεζες κι' όταν μιλοῦν
Ρωμαίικα μπορείς νά βάλῃς σ'όιχημα πως είνε
Έγγλεζες! Τέτοια Ιαβυλωνία δέν τήν είχα ξα-
νακούσει!..

Είνε τάχα άνάγκη νά ταξιδεύσῃ κανείς μέ τό
τραίνο τής Κηφισσίας γιά νάπολαύσῃ αὐτό τό
γλέντι;

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ

ὅτι ἀπό τῆς 1ης Ἀπριλίου ε. ε. ἀρχεῖται τό ἐκρινέν δρο-
μολόγιον ἔξο' ὡς ἀκολουθῶς:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 5.30', 7.30', 9.30', 11.45'
π. μ., 2. 3, 4, 6, 8 μ. μ.

Ἐκ Κηφισσίας δι' Ἀθῆνας: 6.40', 8.40', 10.40' π. μ.
1.15', 3.10', 5.10', 6.10', 7.10', 9.10' μ. μ.

Κυριακῆς καί ἑορτῆς προστίθενται:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 10.30' π. μ. 5, 7, 9 μ. μ.
Ἐκ Κηφισσίας δι' Ἀθῆνας: 11.50' π. μ., 4.10', 8.10'

10.10' μ. μ.

Γ ρ α μ μ ῆ Α α υ ρ ί ο υ

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Λαυρίαν: 8.15' π. μ., 3.50' μ. μ.

Ἐκ Λαυρίου δι' Ἀθῆνας: 6.40' π. μ., 4.15' μ. μ.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

7

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΑΜΠΕΔΕΤ

πρόσωπό της, μετακλειμένο μέσα σ'ό χρυσό φλοῦδι ..
'Αλλά μία νύκτι ε' "Αρχων Βράτσιος τήν είδε, ξεκρέμασε
τή συνάνοχη σκία, κ' έκανε μ' αὐτή μία θηλειά γιά
τό λαμό που έφερε. Και ή Δικνώρη έμεινε κρεμασμένη
άπό τόν έξώστη όλη τή νύκτα, κάτω άπό τή μάστιγ των
άστρων και άπό τό μοιρολόϊ των άχρονών!.. Τήν αύγῃ,
καθώς ήχούσαν τά κουνούλια τής Ίμπρουνέτας, είδε κά-
ποιος νά πετάξῃ άπό τήν Ἀρμυράντα ένα ώραίο λευκό
παγόνι: πρὸς τήν άνωτολή, και ε' "Αρχων Βράτσιος εὐ-
ρῆκεν άδειανή τή θηλειά.

Από τότε ένα λευκό παγόνι έρχεται κάθε τόσο σ'ήν
επαυλή. "Όταν κατεβαίνει είνε σιωπηλότερο και έλαφρό-
τερο ήπό μία χιονονιχιά... Τό είδῃ. Ἐνόμισε ότι εχε
ξυκαρῆσῃ τήν νύκτα. Κι' έλεγα σ'ή Σιμωνεττα: «Βλέπεις;
τό λευκό έκείνο παγόνι επάνω σ'όν έξώστη: Είνε τό

πνεῦμα τής Ἀρχόντισσας Δικνώρης που γυρίζει σ'όν τόπο
του πάθους του» Κι' νά τό παγόνι έρχισε νά κλαίῃ σάν
πλάσμα ανθρώπινο' και μου έσχεζέε τό στήθος κούτό τό
κλάμα. Κι' έλεγα εγώ: «"Ω παγόνι, ὦ Δικνώρη, γλυκαίε
ψυχῇ, γιατί κλαίγεται; Δέν πρέπει, ὅχι, νά κλαίγεται, άν
συλλογισθῇτε τήν τύχη σας, άγαπημένη άδελφή του χρό-
νου που γιά πάντα έχάθη .. Σεις δέν είδατε, ὅχι, ν' άπο-
θάνῃ ο φίλος σας μέσα σ'ήν άγκυλιά σας, δέν επηγήκατε
άπό τό αίμά του' αλλά σῶς έσφίγγε έξαφνα τό λαμό κούτό
τό ίδιο σκονί μέ τό όποιό άνέβαινε έκείνος εἰς σ'ό στόμα
σας, όπου όλων των ὅστων τό άκτινοβόλημα έλαμπε
σ'όν πόθο του, άκίνητο, σ'ή μικρή και άγνή δούτι. Μόνον ή
Ἰσαβέλλα πρέπει νά κλαίῃ' μόνον ή Ἰσαβέλλα που τῆς φθονεῖ .. Καί ή λευκή έκείνη μορφή έπλητίζεσε
και τή δακρυά της μου έδρεξεν τή γείνα' και μου είπε
μέ φωνή: «Είμαι εγώ, είμαι ή Βεατρίκη». "Α, ούτε σ'ύ
πρέπει νά κλαίς! Έχω εγώ γιά σένα ένα όνειρο χαρῆς

["Ορμητική άπλώνει τή χείρα της πρὸς τόν ήλιο ..
'Ιστερα ταλαντεύεται θαμβωμένη, άγκαλιάζει έναν άπό
τούς στύλους, άκουμπῶ επάνω του τό ένα μάγουλο, μένει
έτσι γιά λίγο, μέ τή μάστιγ μισοκλεισμένη, άσθμαίνουσα..

"Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Δέν πρέπει νά τυχῆςθε εἶτι... Δέν
πρέπει νά παθῇςθε τίποτα... Έλέγητε εἰδῶ και λίγο ότι
ὄχι εἴστατε σιωπηλή και ήσυχη κάτω άπό τή καλή δέν-
δρα... Πρέπει λοιπόν νά παραδοῖθε σ'ό γρόμα του φο-

ρέματός σας και νά εἴστατε ευχαριστημένη τάν ένα πλά-
σμα τής ανόξεως...

"Η ΤΡΕΛΛΗ (μέ υπόκωφη φωνή μυστηρίου). Ἀ-
κούετε τό άργυρένιο κούτό κουνούνημα; Είνε τή μύρια
κουνουνάκια των άνθερίδων που κουνουνίζουν σ'όν άέρα
που τις κινεῖ. Ακούετε;

(Σκύβει πρὸς τή θύρα λουλούδι γιά νάκούσῃ).

Μαίζει: μέ τό γλυττερό έκείνο κουνούνημα που άκού-
γεται μέσα σ'ή σιωπηλή δωμάτια του σπητιού όπου
κάποιος μέλλει νά πεθάνῃ.

(Παύσις. "Εξαφνα κινεῖται μέ ένα τίνχημα).

"Ενα ὄλογο γλιστρινίζει σ'ό δάσος!

(Με άδηνμονία προτείνει τό σῶμά της πρὸς τόν κήπο,
μέ προσελωμένη τή μάστιγ πρὸς τόν φράκτη του βάθους).

"Ενα ὄλογο γλιστρινίζει. Κάποιος έθυσσε... "Ο γκμ
δρός! Βεατρίκη! Βεατρίκη!

"Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (έμπροδίζων αὐτήν, άνήσυχος). Μή τήν
φωνάζετε.

"Η ΤΡΕΛΛΗ. Γιατί; Ποῦ είνε ή Βεατρίκη;

"Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (μέ λυφιβολία). Κάποιος έθυσσε...
"Ισως είνε έκεί...

"Η ΤΡΕΛΛΗ (μέ χαρῇ). Έδῆγῃε λοιπόν εἰς προῦπν-
της: του γκαμβού; "Α, τή όνειρό μου δέν ήτο ψέμα!
Είνε εὐτυχισμένη ὅστερα άπό τόσο κλάμα. Είνε εὐτυχι-
σμένη. Δέ θῶ τή φωνήν ποτε πλειά, δέ θῶ τή φωνήν...
"Έχετε δίκιο. Δέν πρέπει νά τή φωνάζω... "Αν εγώριζε

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 10 Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ

μερικοί κ' έδω στον τόπον μας, κοΐφοι και δοξομανείς άνθρωποι, οι όποιοι τήνουν πάρεϊ για δουλειά να γίνωνται πρόεδροι και μέλη διαφόρων συλλόγων, εταιριών, επιτροπών και συμμοριών ανωνύμων και δυσωνύμων άκόμη, όταν πρόκειται, χωρίς να ξοδεύουν πεντάρα από την τσέπη τους, να ρεκλαμάρουν το όνομά τους και να διατυμπανίσουν την δρεσίαν τους.

Αν πάτε εις έναν απ' αυτούς τους κυρίους, τους έντιμωτάτους ως επί τ' πλείστον άλλως τε:

— Κύριέ μου, συνεστήθη έσχάτως ένας σύλλογος χαρτοπαικτών ή μία μεγάλη λοποδυτική εταιρία. Δέχεσθε να γίνετε πρόεδρος; ο κύριος αυτός, πριν σάς απαντήσει, θα σάς υποβάλει μίαν έρώτησιν:

— Θα πληρώσω τίποτε;

— Όχι! Η μεγάλη αυτή τιμή παρέχεται δωρεάν!

— Τότε δέχομαι!

Κ' έτσι αποτελούνται αι διάφοροι επιτροπαί, από όνόματα έντιμα και από όνόματα καλορεκλαμαρισμένα—έκ των προτέρων—αι επιτροπαί εις βάρος και διά λογαριασμόν των όποιών οι διάφοροι παπατζήδες όργιάζουν και οι διάφοροι απατεώνες παραφουσκώνουν τα ίσχνά τους βαλάντια.

Θέλουν να 'πουν ότι και ή περίφημος Έπιτροπή της πολυκρότου Διεθνούς Έκθέσεως του Ζαλπείου κατ' αυτόν τον τρόπον κατεσκευάσθη και θέλουν να 'πουν άκόμη ότι ένας κατάλογος από τέτοια πρόσωπα έπεδείχθη εις την Α. Υ. την Πριγκίπισσιν Σοφίαν, ή όποια όταν έδιάβασε τα όνόματα των μελών της Έπιτροπής—όνόματα γνωστά και έντιμα—έδέχθη να περιβάλει διά της ένταλψης προστασίας της το διεθνές αυτό μπιγιοτοπάζαρο.

Εύχόμεθα ολοψύχως, χάριν του Έθνικού γούτρου και της έμπορικής μας πίστεως, να έπιτύχη ή έπιχείρησις των διεθνών κυρίων του Ζαλπείου. Αν άποτύχη όμως, ποιός θα φέρη, παρακαλούμεν, το μεγαλείτερον μέρος της ευθύνης; Οι διοργανωταί της, ή οι κύριοι της έπιτροπής που έννοκίωσαν από μωροδουξίαν, και με εύτελέστατον μάλλιστα έννοκίον τα ρεκλαμαρισμένα όνόματά τους, για να τα χρησιμοποιήσουν οι έπιτίθειοι ως δόλωμα;

ΣΤΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

της Αστυνομίας μας, το ίσχνότατον, θα κατχαρφούν οι άραιοι και άκίνδυνοι πυροβολισμοί του Πάσχα.

Όσο ήμπορεσε να έργασθ ή Αστυνομία μας κατ' του βαρβάρου αυτού έθιμου είργάσθη και αν δ ν κατάρθωσε να το ξεριζώσει καθολοκληρίαν δέν φταίει αυτή, άλλα το ήρωϊκόν μένος το όποιον κρύπτεται μέσα στην ψυχήν μας και μάς έξωθει να ρίχνουμε δυό τρεις κουμπουγιές, έστω και στον άέρα, για του Χριστού την πίστιν την άγίαν, όταν δέν ήμπορούμε να της ρίξουμε για της πατρίδος την έλευθερίαν και για την άναστήλωσιν των συνταγματικών θεσμών.

Απεδείχθη όμως το Πάσχα κ' ένα άλλο, το όποιον βεβαίως δέν είνε υπέρ της Αστυνομίας μας. Απεδείχθη δηλ. ότι από την Αστυνομίαν δέν λείπουν τα μέσα άλλα ή θέλησις για να έργασθ τελεσφορότερον υπέρ της δημοσίας εν γένει άσφαλείας, όπως τελεσφόρως είργάσθη κατ' των Πασχαλινών πυροβολισμών.

Αν έχωμεν άδικον να μάς συγχωρήτε, κ. Γενήσερλη.

ΚΑΚΗΝ

έκδούλευσιν έζήτησε να προτερέη ή προχθεσινή «Πρωία»

εις φίλον της καθηγητήν του Πανεπιστημίου, έπιταθείσα έν κυρίω άρθρω κατ' του κ. Δημάργου διά το πολυθρόλητον ζήτημα του Δημ. Βρεφοκομείου.

Έκείνο ίσα ίσα το έποίησεν τιμή τον κ. Μερκούρη εις το ζήτημα αυτό, είνε οι άγώνες του οι υπέράνθρωποι τούς όποιους επί ελόκληρον τετραετίαν κατωβάλλει, παλαιών έναντίον διών των άγρίων στοιχείων της άρλεανθρωπίας, τή όποιή συστηματικώς έστρέφεται κατ' του υπερόχως φιλανθρωπικού αυτού ιδρύματος.

Ένωούμεν και σεβόμεν τον κομμουνιστήν της «Πρωίας». Αλλά δέν ήμπορεί τάχα ή άγνή συνείδησις νάρχη το Βρεφοκομείον κατ' μέρος, άφού ή κ. Δημάργος του Παιρραιώς και ή κ. διευθυντής της κλινικής του—φίλοι προσφίεις του κόμματος και οι δύο—διά της θυμασίας άναμείσεως των στο ζήτημα αυτό έχουν υπερεκλαμάξει τον κ. Μερκούρη κ' έχουν μεταδελθή εις φαντακωτέρους κομμυτάρχας τους;

ΕΥΡΕ

Φίλιππος τον Ναθναήλ και βεήκε Αήμος ή Έμπειρικός της «Ακροπόλεως», Δικαιοκρίτην τον το «Αστεως» ως ξύμαχον εις τον κατ' του ξυλοσχίστου Γερμανού Κρουμβάχερ άγών.

Ο κ. Δικαιοκρίτης έστύμενος πρό των έδικαιστών έπιχειρημάτων του Έμπειρικού, συνιστά όπως ή μελέτη του άνατυπωθή εις ίδιόντερον φυλλάδιον, ου μόν ήλλά και όπως μεταφρασθή Γερμανιστί. Ένα κυκλοφορήχη εις την πατρίδα του κ. Κρουμβάχερ, διά να έκτιμηθή πρεπόντως το κύρος, μετά του όποιου νομίζει ότι δύνανται να ήμιλη περί θέματος, επί του όποιου θεωρείται ίδως ειδικός, άλλα πρός το όποιον άποδεικνύεται παρά πολύ έρπειτέχνης.

Αυτή ή τιμωρία, επιλέγει ή κ. Δικαιοκρίτης, το χρειάζεται.

Έμεις έν τούτοις φρονούμεν ότι άρκτά έτιμωρήθη ήδη ή Κρουμβάχερ με όσα έναντίον του έγράφησαν, εκτός πλέον αν πρέπει, πρός μεγαλειέταν τιμωρίαν του, να έπιληφθή του ζητήματος και ή μέχρι τούδε άδικαιολόγητον σιγήν τηρούσα ξυνορίς των κ. κ. Στ. Βάλλη και Κ. Ράδου.

Η ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ

άνεψία του κ. Μερκούρη, δ. Μαριαντίνη Μαρίνου έτέλεσε προχθές τούς γάμους της μετά του συνάδελφου κ. Γ. Παρασκευοπούλου, αρχισυντάκτου του «Αστεως». Ός παρόντης παρέστη ή βουλήν της Υδρας κ. Ι. Κουντουριώτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις το Κεντρικόν Πρακτορείον των Έδημερίδων και εις τα κιάσκια των πλατειών Συντάγματος Όμονοίας, Έθνικής Τραπεζής, Βουλής και Υπουργείον Οικονομικών.

και για μια στιγμή τα μάτια της πίσω, θα έχανε μια στιγμή από την εύτυχία της. Δέ θα την φωνάξω... Και όμως ήθελα να την ιδώ ήθελα να δώ το πρόσωπό της, νέο, νύκωσω τη φωνή της, νέα. Και το πρόσωπό της είνε σάν ένα γυμνό άμύδαλο... Τώρα είνε όλορόδινο ίσως. (Χαμογελεί).

Πώς θα είμπορεσα να την έδωλα χωρίς να μ' έδωλα;

(Κυττάζει από την κλειστή θύρα του κήπου από όπου φαίνεται το βαθύ δάσος όπου λάμπουν τα παγνίδια του ήλιου).

Θα ρπώ μέσα στο δάσος, σιγαλά, σιγαλά, χωρίς να τρέξω ή θύρα. Θα βάλω με φύλλινη προσωπίδα, θα φανώσω με χέρια τα χέρια μου θα είμαι έτσι ολοπρόστω. Θα μπόρεσω έτσι να περάσω κάτω από τα χαμόκλαδα να γλυττώσω μέσα στα φυλλώματα, άκείδωτη. Έγώ ξέρω που θα περά ή Βασιλική τον γυμνό της... Έγώ ξέρω ένα μέρος που ξέρει έκείνη... Είνε ένας κύκλος μαγικός μέσα στο δάσος. Ίσως θα πήγαν εκεί και ή Αργυρόστη Δικαστή. Είνε σάν ένα ίαρό κύπελλο, ένα φλούδινο κύπελλο, όπου χύνει το δάσος μέσα των άρωμάτων του το κρασί, το άγνότερό του και δυνατώτερό του κρασί που να το πιούνε όλοι δέ μπόρουν. Όποιος το πίνει μεθ' κ' άποκοιμάται αν είνε μόνος, μέσα σ' ένα πρωτόκουστο ένειρο, κ' άκούει να ξεθγίνον από τον πυ-

ρήνα της καρδιάς, όλες ή ρίζες του δάσους... Άλλ' αν δέν είνε μόνος...

(Σταματά άποτόμως, άνήσυχη, ταρκαμένη. Η φωνή της βρχνάζει).

Ένα παρόμοιο κύπελλο ήταν μέσα σ' ένα άλλο δάσος... Έγινε κόκκινο το φθινόπωρο... Και πλειά δέν ήπιζαμε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (θέλων να διακέρη την τρομακτική έκείνη σκέψη). Άκούσατε; Έχλιμίντρισε το ήλογο μίαν άλλη φορά.

Η ΤΡΕΛΛΗ (άνηπαδή). Ναί ναί... Χαμιντρέζει πίσω τους ενθ' εκείνοι άπομακρύνονται. Ίδετε, ιδετε, γιατρέ, αν ή Ίσαβέλλα και το φυτό είνε ίδιο πράμα.

(Τρέχει πρός το χαμόδεδρο της πορτοκαλλιές που ή ήλιος φέει. Βάζει το κεφάλι της μέσα στο φύλλωμα. Γορίζει πρός τον γέροντα με τα νύτα πλαγιασμένα στη χείλη της γλάστρας, ένθ κρατεί στο ένα και στ' άλλο χέρι τα άρα δύο κλάδων, τούς χαμηλώνει και τούς συμπλέκει γύρω από τον λαιμόν της. Μένει έτσι άνακατωμένη με τη πρασιμάδα, με σκεπασμένο σχεδόν το πρόσωπο. Στη κίνησή της τα πλατυά μανίκια του φορέματος άναδιπλώνονται: πρός την άμαρτήλη, άφίνοντα γυμνά τα χέρια έως στον ύγκωνα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Ένα ίδιο πράμα...

Η ΤΡΕΛΛΗ. Βλέπω πράσινα, σάν να ήσαν τα βλέφαρά μου δύο διαρκή φύλλα. Όλα τα νευρώματά των

φύλλων ξεχωρίζονται πρός τον ήλιο. Αρχίζουν τα λουλούδια και άνοίγουν. Φαίνονται τόσα μικρά φυλλάδια που άφίνουν να τούς γλυττρέ το ήρωμα. Ω, ένα μικρό φυλλάριον σχεδόν στο στόμα μου έπώνω! Γυαλίζει! φαίνεται: αλειμμένο από κερί! φαίνεται σάν να το λιώνη ή πνοή μου... Τι τρυφερό που είνε! Τι γλυκό! Το νοιώθω επάνω στη γλώσσά μου σάν ήζυμο...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (με κατάνυξη σχεδόν θρησκευτική, πλησιάζει και σκύβει πρός το άνθρωπισμένο χαμόδεδρο

Εύλογημένη άς είνε ή έσρινή αυτή άδελφούσιν! Εύλογημένη! Η ειρήνη άς κατέβη στο πνευμά σας! Η ειρήνη και ή όροσιά! όλη ή όροσιά των πρωτοβλάτων φύλλων! Εύλογημένο το φέρεμα αυτό που σάς έδωσε ή καλή άδελφή σας! Φέρατέ το, φέρατέ το πάντα. Αύριο ίσως θα είνε άνοήμενο. Εύλογημένο άς είνε!

Η ΤΡΕΛΛΗ. Πόσο είνε πατρική ή φωνή σας! Και πόσο είνε μακρινή! Είνε άπίστευτο πως όλες ή φωνές είνε μακρινές άπ' εδώ, σάν να ήμουν έγώ σχεδόν κάτω από το φλούδι το βούτυμα των μελισσών, το τραγούδι των χαλιδοιών, κ' έκείνο το κουδούνισμα... Η φωνή σας δέν είνε ποτέ παρήκονη. Τά λόγια σας συνοδεύουν πάντα ένα συσκόλογο που κυμαίνεται: στέν άέρα, γύρω άπ' όποιον σας άκούει. Όλα γίνονται ήρεμα και άγν'α. Κάποτε ήθελα να καθίσω μπρός στα πόδια σας καθώς στα προπάδια ενός λόφου, καθώς στο ξεθγλήμα ενός ποταμού, για να δερθώ δέν ξέρω ποιό άτελεύτητο καλό. (Άκολουθεί)